

Poněvadž stávka trvala od 5. dubna do 28. května 1937, tedy do směrného dne (1. květen 1937) déle než 7 dnů, na něž měl žalobce v tomto roce z titulu placené dovolené nárok, nemůže se domáhati udělení dovolené v tomto roce po případě odškodnění za ni.

Čís. 17265.

Po skončení poručenské věci, t. j. po dosažení zletilosti nemanželského dítěte a vydání jmění ze sirotčí pokladny jest působnost poručenského soudu skončena (§ 251 obč. zák., § 216 nesp. pat.) a poručenský soud nemůže proto již konati žádné úkony ani šetření k nápravě vad, které se snad staly.

(Rozh. ze dne 24. září 1938, R II 367/38.)

Bývalý poručenec Ervín B., který dosáhl zletilosti dne 25. prosince 1935 a stal se svéprávným a jemuž bylo vydáno i sirotčí jmění, navrhl dne 15. března 1938 u dřívějšího poručenského soudu, aby soud vyzval zmocněnce neznámého nemanželského otce k předložení plné moci jeho zmocnitele a aby uložil jeho neznámému nemanželskému otci, aby se osobně k soudu dostavil a osvědčil svou způsobilost samostatně jednati u soudu. Nižší soudy zamítly jeho návrh, rekursní soud z těchto důvodů: Prvý soud nevyhověl stěžovatelově návrhu, aby byly odstraněny formální vady, které se staly při uzavírání smíru dne 30. ledna 1932, kdy stěžovatelův poručník sjednal smír s Dr. Arturem V. jako zmocněncem neznámého nemanželského otce stěžovatelova, kterýžto smír byl poručenským soudem schválen, aniž si soud vyžádal od Dr. Artura V. plnou moc. Rozhodl tak proto, že se stěžovatel stal dne 25. prosince 1935 zletilým a byl řádně poručenským soudem se sirotčím jměním odbaven, čímž zanikla také ingerence poručenského soudu na stěžovatelův poměr k jeho nemanželskému otci. Rekursní soud souhlasí s názorem prvního soudu. Stěžovatel má sice pravdu, že řízení poručenského soudu bylo při schválení smíru vadné. Než tyto vady nelze již napravit podle §§ 17, 34 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. a §§ 84, 85 c. ř. s. Stěžovatel dosáhl dne 25. prosince 1935 zletilosti a bylo mu soudem poručenským vydáno veškeré jeho jmění. Tím byla skončena činnost poručenského soudu (§§ 216 a 217 nesp. ř.) a tento soud nemůže již napravit vady, jak to navrhuje stěžovatel. Smír ze dne 30. ledna 1932 je takového rázu, že není vůbec vykonatelný co do výživného. Kdyby nebyl býval v té příčině dodržen, nemohla podle něho býti vedena exekuce (§ 7 ex. ř.). Ani za trvání poručenství nebyl by mohl soud napravit ony vady podle předpisů §§ 17 a 34 zák. č. 100/1931 a §§ 84, 85 c. ř. s., nýbrž byl by tak mohl učiniti jen tak, že by byl pečoval o to, aby nemanželské otcovství bylo zjištěno (§ 16 I. dílčí novely k obč. zák.) a aby nemanželský otec byl donucen k placení výživného. To se však nestalo. Nelze proto ani na soudu požadovati, aby vady, jejichž náprava sama by nebyla měla v zápětí příznivý výsledek ani za trvání

poručenství, napravil po dosažení zletilosti stěžovatelem, kdy funkce poručenského soudu zanikla. Na tom nemůže nic změnit to, že stěžovatel nezná dosud svého nemanželského otce, že byl vychován v prostředí nepřiměřeném majetkovým poměrům nemanželského otce, že strádal a strádá, poněvadž jeho nemanželský otec, ač velmi zámožný, odpírá jej vyživovati. Stěžovateli nezbyvá nic jiného, než aby se sporem domáhal svých nároků proti svému nemanželskému otci (viz. rozh. č. 14799 Sb. n. s.). Bude jeho věcí, jak si zjistí a soudu dokáže skutečnosti, jichž bude v takovém sporu potřebovati. Nelze žádati na soudu, jenž byl kdysi jeho poručenským soudem, aby mu v tom pomáhal, poněvadž není zákonného podkladu k takové činnosti soudu. Než i kdyby návrh stěžovatelův byl formálně dovolen a odůvodněn, nemůže mu soud vyhověti, poněvadž, jak je soudu známo, Dr. Artur V., advokát v O., jenž zastupoval neznámého nemanželského otce stěžovatelova při uzavírání smíru dne 30. ledna 1922, zemřel, a nelze jej proto vyzvati k předložení plné moci, jak žádá stěžovatel, a rovněž nelze předvolati k soudu neznámého nemanželského otce stěžovatelova, poněvadž je právě neznámý. Ustanovení § 16/I dílčí nov. k obč. zák. nelze již použítí, protože stěžovatel je zletilý.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o otázku, zda v poručenské věci nemanželského dítěte lze jednat, konati šetření a napravovati udánlivé nedostatky a vady řízení v době, kdy nezletilec nabyt již zletilosti, jmění mu byla vydáno, tedy když již poručenská záležitost byla skončena. Poručenec, jenž nabyt zletilosti, totiž navrhl, aby poručenský soud vyzval zmocněnce nemanželského otce k předložení mocného listu, uložil nemanželskému otci osobní dostavení se k soudu a předložení osvědčení o způsobilosti jednat. K vysvětlení jest třeba podotknouti, že nemanželský otec nebyl zjištěn, a že smír o výživném byl uzavřen s Dr. V-em, advokátem v O., jako zástupcem neznámého nemanželského otce. Jest přisvědčiti nižším soudům, že po skončení poručenské záležitosti, t. j. po dosažení zletilosti nemanželského dítěte a vydání jmění ze sirotčí pokladny, jest pravomoc poručenského soudu skončena (§ 251 obč. zák., § 216 nesp. pat.) a že poručenský soud nemůže proto již konati žádných úkonů ani šetření k nápravě vad, které se snad vyskytly. Nemůže tedy zejména nyní zjišťovati nemanželského otce, nemůže vyžadovati dodatečné plné moci jeho právního zástupce a zkoumati způsobilost nemanželského otce k jednání. V těchto směrech nešlo by jen o napravení nějakého formálního nedostatku, ale ve skutečnosti o zjišťování, zda smír jest platný a kdo jest nemanželským otcem. Po skončení poručenství nelze tyto otázky řešiti dodatečně v nesporném řízení. Není proto rozhodující, že napadené usnesení nesprávně mluví o požadované plné moci Dr. V-a, kdežto bývalý poručenec ve skutečnosti jen všeobecně žádal, aby byl zmocněncem nemanželského otce vyzván k předložení mocného listu. Není proto ani rozhodující, že Dr. V. již zemřel, když po jeho smrti

za nemanželského otce vystupoval Dr. E. W., advokát v O. Uplatňované důvody dovolacího rekursu nejsou proto oprávněny a není možno v nynějším stadiu ještě zkoumati, zda řízení již skončeného poručenství bylo zmatečné podle § 41, odst. 2, lit. f) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.

Čís. 17266.

Nabytí vlastnictví k cizí věci veřejnou dražbou podle § 367 obč. zák. jest možné jen tehdy, jsou-li splněny zároveň tyto podmínky: musí jíti o movitou věc, zcizení se musí státi platnou veřejnou dražbou a nabyvatel musí býti poctivý (bezelstný, dobré víry), a to v době nabytí, t. j. v době odevzdání movité věci, po případě až do dovršení nabývací skutečnosti. Pozdější mala fides nevádí.

Okolnosti otrásající dobrou víru nabyvatelovu musí býti tak podezřelé, že jsou komukoli při obyčejné pozornosti zřejmé.

(Rozh. ze dne 26. září 1938, R I 1061/38.)

Dne 6. února 1936 byly v exekuční věci žalovaného jako vymáhajícího věřitele proti povinnému Arturu A. zabaveny dva koně. Při veřejné dražbě konané dne 19. března 1936 byly ve skutečnosti prodávány jiné dva koně, které vydražil žalovaný, jehož zastupoval při výkonu exekuce a při dražbě František P. Pravoplatným usnesením exekučního soudu v P. ze dne 26. ledna 1937 byla prohlášena dražba oněch dvou koní za zmatečnou a žalovanému bylo přikázáno, aby koně do 8 dnů vrátil, poněvadž nebyli vydraženi koně původně zabavení, nýbrž dva koně patřící žalobci, které po zabavení získal a povinnému Arturu A. přivedl. Poněvadž žalovaný zatím jím vydražené koně dále prodal resp. směnil, domáhá se žalobce na žalovaném zaplacení 9.400 K, o kteroužto částku se cítí poškozen zaviněním žalovaného důsledkem prodeje koní. Žalovaný namítl mimo jiné, že koně, které vydražil, nabyt v dobré víře, že jsou totožní se zabavenými koňmi, že se stal jejich vlastníkem a že tudíž neručí žalobci za škodu z prodeje koní. Soud prvního státního soudu zamítl žalobu. Důvody: Kdyby žalovaný byl v dobré víře, nabyt by podle § 367 obč. zák. vlastnictví vydražených koní, a žalobce nemohl na žalovaného vznésti vlastnickou žalobu podle uvedeného ustanovení ani ve smyslu jeho poslední věty. Soud nabyt předsvědčení, že žalovaný byl v době vydražení v dobré víře. Jak bylo zjištěno, žalovaný osobně neintervenoval při zabavení koní, neviděl tudíž sám koně, kteří byli zabaveni. Dále bylo dokázáno, že Jana A., která byla za povinného při dražbě přítomna, neřekla žalovanému, že vydražení koně nejsou totožní se zabavenými koňmi. Výpovědi svědka Antonína Š., soudního podúředníka, jest zjištěno, že svědek dražbu koní provedl, ačkoliv Jana A. mu tvrdila, že nejde o koně, kteří byli zabaveni, že ty nemají, že jim ani nepatřili a podobné výmluvy, na které on, ježto Jana A. neměla žádných dokladů o tom, nemohl nic dáti, a ježto barva, pohlaví koní a i jiné znaky v zájemním protokole uvedené plně souhla-